

кой, както знае, както му скимни или както се случи. Въ канцелариитѣ и училищата е цѣла вавилония, въ вѣстниците и новитѣ книги тоже. Въ языкътъ на-хлухъ хиляди чужди думи, принесли сж се ужасающа неисправности и несвойственности и така отива отъ день на день къмъ по-голѣма бъркония и неразбория. Так-возъ е за сега състоянието на Българскій языкъ, на който близу единъ вѣкъ отъ какъ е възло да се пише! Така да се остави това е невъзможно. Тази неопрѣдѣленность въ языкътъ не остава безнаказанна и въ други отношения.

Въ другъ отдѣлъ на статията си ние ще се постараемъ да направимъ кратъкъ единъ очертъ за сегашното състояние на живий Българскій языкъ, така, както се говори той въ по-главнитѣ центрове на нашето поцѣпено и покжсано отечество; а послѣ ще видимъ да дадемъ едно заключение, когато изложимъ собственното си мнѣние върху языкътъ въобще и какъ по прилѣга или какъ би било по-добрѣ да се пише той. А тука ще склучимъ съ прѣдварително исказванното си това мнѣние, че новий нашъ языкъ, разумѣва се, може да бѣде видоизмѣненъ отъ старий и въ формитѣ, а до нѣйдѣ и въ звуковетѣ, но той трѣбва да съхрани общата си основа, ако искаме да имаме общъ литературенъ языкъ къмъ което сме длѣжни и да се стрѣ-мимъ за много и много причини.

Пловдивъ, 22 Юний 1883 г.

П. Р. Славейковъ.